

kan vurderes; men det gjælder ikke om Bager-
nes Privilegier, forinden man ialtfald kan af-
gjøre, hvilket Tab Bagerne ville lide, naar
denne Lov først er traadt i Kraft.

Drejer: Det er blot en kort Bemærkning,
jeg skal tillade mig. Jo mere man antager,
at det er en ubetydelig Skade eller et ubety-
deligt Tab, der ialtfald tilføies Bagerne, des
mindre betænkelig forekommer det mig, man
maa være ved at indrømme Principet. For-
saavidt den sidste ærede Taler har meent, at
Bildtskade dog ialtfald var Noget, man kunde
vurdere, men derimod ikke Bagerens Tab, skal
jeg villigt indrømme, at Enhver kan have sin
forskjellige Mening om Tingen; men det fore-
kommer mig, at det er ligesaa vanskeligt at
vurdere en Bildtskade eller rettere, hvad jeg
egentlig har sigtet til, at vurdere Værdien af
en Jagttrettighed, som det er at vurdere Tabet
ved Ophævelsen af de hidtil bestaaende Privi-
legier for Bagerne, og jeg tør tilføie, at, hvad
den Gjenstand angaaer, nemlig Jagtretten, og
Fordelen og Tabet med Hensyn til den, troer
jeg dog, at, om jeg ogsaa maatte ansees for
at være nok saa ukyndig i andre Forhold, er
det et Forhold, hvori jeg, uden at være ube-
steden, tør tillægge mig en paa Kjendskab til
Forholdene og paa Erfaring begrundet Me-
ning.

Ordføreren: Det forekommer mig lige-
som den høitærede Indenrigsminister, at den
4de Landsthingsmand for 10de Kreds (Lüttichau)
er gaaet ud fra et Synspunkt, der er ganske
forskjelligt fra Udvalgets i Henseende til An-
skuelsen om det retlige Forhold. Naar det er
blevet yttret, at det vilde svække Tilliden til
den lovgivende Magt, om man vilde have be-
staaende Rettigheder, naar der ikke var vigtige
Grunde derfor, og naar de ikke misbruges,
og naar der tales om, at et Privilegium har

bestaaet for et vist Antal Gaarde, og at der
nu er Spørgsmaal om at have et saadant
Privilegium, saa gaaer man her ud fra en
Forudsætning om bestaaende Rettigheder og be-
staaende Privilegier, der, saavidt jeg kan
skjønne, er afvigende fra det Synspunkt i ret-
lig Henseende, hvorfra Udvalget er gaaet ud.
Antager man nemlig med Udvalget, at, hvad
der hidtil har bestaaet, det er kun reglementa-
riste Forordninger fra den lovgivende Magt til
Dorigheden om den Maade, hvorpaa visse
Næringsforhold skulde behandles, Forordninger af
en saadan Natur, at de vare gjældende, saa-
længe den lovgivende Magt lod dem bestaae,
men at det beroede paa Lovgivningsmagten
at have dem, naar den af Hensyn til det al-
mene Vel fandt Grund dertil, saa kan der
heller ikke være Tale om et Brud paa Ret-
tigheder, om en Krænkelse af Privilegier derved,
at Legislaturen efter sin Opfattelse af, hvad
det offentlige Vel kræver, slaar ind paa en
anden Vej end den, som den tidligere havde
anviist for vedkommende Dorighed i Behand-
lingen af de ommeldte Næringsforhold. Lov-
givningen har sin fulde frie Raadighed i den
Henseende, og naar den har det, naar det
ligger i Bestemmelsernes Natur, at den maa
have det, saa fører det ligefrem med sig, ikke
blot, at den er berettiget til at forandre, hvad
den hidtil reglementariff havde foreskrevet, men
ogsaa, at der ikke af Forandringen i den Hens-
eende kan udspringe noget bespølet Retts-
krav for de Næringsbrugere, som be-
finde sig i det ommeldte Forhold. Jeg
troer derfor, at der er en fuldkommen Cons-
sequens i den Opfattelsesmaade, som er ud-
talt fra Udvalgets Side i Henseende til Retts-
forholdet, og den Anskuelse, som ligeledes Ud-
valget har gjort gjældende med Hensyn til Er-
statningsspørgsmaalet.